

handles som en juridisk person. Artiklen definerer endvidere udtrykkene foretagende i en kontraherende stat, foretagende i den anden kontraherende stat, international trafik, kompetent myndighed og statsborger.

Udtrykket international trafik defineres anderledes i forhold til OECD-modellen. Transport, som udelukkende sker mellem to steder i et land, er ikke omfattet af begrebet, selv om denne transport sker med et skib eller fly, som ellers anvendes i international trafik.

Endvidere fastsættes i stk. 2, at medmindre andet følger af sammenhængen, skal alle udtryk, som ikke er defineret i overenskomsten, have den betydning, som de har i skattelovgivningen i den stat, der skal anvende overenskomsten.

#### *Artikel 4. Skattemæssigt hjemsted.*

Artiklen fastsætter, hvornår en person i skattemæssig henseende anses for at være hjemmehørende i en af de to stater. Udtrykket en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat, betyder efter stk. 1 en person, der er (fuldt) skattepligtig til den pågældende stat på grund af bopæl, hjemsted, ledelsens sæde eller ethvert andet lignede kriterium.

Imidlertid kan en person være fuldt skattepligtig i begge stater efter disses interne lovgivning ("dobbelt-domicil").

I overenskomstens forstand kan en person kun være hjemmehørende i en stat. Når artikel 6 – 22 om fordeling af beskatningsret mellem de to stater (bopælsstat og kildestat) skal anvendes i en given sag, må det være fastslået, i hvilken stat den pågældende person er hjemmehørende i overenskomstens forstand, den såkaldte bopælsstat. Det samme gælder ved anvendelsen af metodebestemmelsen i artikel 23.

Stk. 2 og 3 opstiller en række kriterier for løsning af tilfælde, hvor en person har dobbeltdomicil.

For fysiske personer afgøres spørgsmålet i henhold til kriterierne i stk. 2, litra a - d. Kriterierne anvendes i den rækkefølge, de er anført.

For selskaber anvendes bestemmelsen i stk. 3. Hvis et selskab er fuldt skattepligtigt i begge stater, skal de to stater søge at afgøre spørgsmålet ved gensidig aftale. I mangel af en sådan aftale, er selskabet ikke berettiget til at opnå skattnedsættelse eller –frigørelse efter overenskomsten. Stk. 3 afviger herved fra OECD-modellen, som i sådanne tilfælde anser selskabet for at være hjemmehørende i den stat, hvor det har dets virkelige ledelse.

#### *Artikel 5. Fast driftssted.*

Artikel 5 fastsætter, hvornår et foretagende i den ene stat udøver erhvervsvirksomhed i den anden stat i

et sådant omfang, at virksomheden skal anses for at udgøre et fast driftssted. Definitionen af fast driftssted er vigtig, for den giver rammen for beskatning af fortjeneste, som et foretagende i en stat (bopælsstaten) opnår ved virksomhed i den anden stat (kildestaten), jf. artikel 7. Hvis virksomhed sker gennem et fast driftssted i kildestaten, kan denne stat beskattes af fortjenesten ved virksomheden. Ellers er hovedreglen, at fortjeneste, som et foretagende i en stat oppebærer ved virksomhed i den anden stat, kun kan beskattes i foretagendets bopælsstat. Definitionen af fast driftssted har desuden betydning flere andre steder i overenskomsten, f.eks. i artikel 15 om lønindkomst.

Definitionen afviger på flere punkter fra OECD-modellen, idet flere typer virksomhed medfører fast driftssted.

Udtrykket »fast driftssted« omfatter efter stk. 2 især et sted, hvorfra et foretagende ledes, en filial, et kontor, en fabrik, et værksted, en mine, en olie- eller gaskilde eller et andet sted i forbindelse med efterforskning eller udvinding af naturforekomster.

Bygge-, anlægs- eller monteringsarbejde udgør efter stk. 3 dog kun et fast driftssted, hvis arbejdet strækker sig over mere end 6 måneder. Efter interne danske regler anses et bygge- og anlægsarbejde for at danne fast driftssted allerede fra første dag. 6-månedersfristen er et gensidigt afkald på beskatning i kildestaten, så en stat ikke beskatter et foretagende fra den anden stat af fortjeneste ved bygge- og anlægsarbejder udført i førstnævnte stat i et begrænset tidsrum. Sådant fortjeneste kan herefter kun beskattes i foretagendets bopælsstat.

De 6 måneder svarer til FN-modellens tidsgrænse. Der er således en afvigelse fra OECD-modellen, som har en tidsgrænse på 12 måneder.

Stk. 3 er også udvidet i forhold til OECD-modellen derved, at den også omfatter ydelse af tjenesteydelser gennem ansatte eller andet personale i en periode på mindst 183 dage i en 12-månedersperiode. Denne regel er inspireret af FN-modellen.

Artikel 5, stk. 4, fastslår, at opretholdelse af forskellige hjælpefunktioner ikke i sig selv udgør et fast driftssted. Bestemmelsen følger stort set OECD-modellen; dog er der indsat en regel i litra e om, at et fast forretningssted udelukkende til at drive reklame, meddele oplysninger eller udføre videnskabeligt arbejde for det pågældende foretagende ikke danner fast driftssted.

Stk. 5 og 6 omhandler spørgsmålet om virksomhed udøvet gennem en agent i kildestaten. Princippet er, at virksomhed udøvet gennem en uafhængig repræsentant ikke udgør et fast driftssted, mens der vil forelig-